

**Επι - σκέπται του Διαδικτύου,
Επι - σκέπται του δικτύου των σκέψεών μου,**

Στα προηγούμενα μηνύματα ασχοληθήκαμε με το 12^ο Πυθαγόρειο Άκουσμα: «Μη καρδίαν εσθίειν». Προαναφέραμε τους δύο τρόπους με τους οποίους αναλύονται τα Ακούσματα:

- α. Τον παραδοσιακό και**
- β. Τον μυστηριακό.**

Σήμερα θα ολοκληρώσουμε το Άκουσμα με την σύνθεσι των δύο.

$\alpha + \beta = \gamma$. Η σύνθεσις

Προχωρούμε λοιπόν στην αφομοίωσι των δύο τρόπων του 4^{ου} Μηνύματος, προκειμένου να πραγματοποιηθή η σύνθεσις των στην καθημερινή μας διαβίωσι. Τότε η ψυχή μας θα συντονισθή στο Άκουσμα και θα ωφεληθούμε από την εσωτερική ενοποιημένη $\alpha \rho \mu \omicron \nu \acute{\iota} \alpha$ του.

Πώς μπορούμε να μετ - ο υ σ ι - ώσουμε τους $\alpha \rho \mu \omicron \nu \acute{\iota} \alpha$ του «Μη καρδίαν εσθίειν» σε πράξι, ώστε να επανασυνδέσουμε τους διεσπασμένους $\alpha \rho \mu \omicron \nu \acute{\iota} \alpha$ της ζωής μας;

α. Κατά τον παραδοσιακό τρόπο:

Παραθέτω μερικά ακόμη συμπληρωματικά στοιχεία, τα οποία αναφέρονται στον παραδοσιακό τρόπο.

Ο εσωτερικός κόσμος των ανθρώπων, σε όλες τις ηλικίες, έχει σαν κύριο άξονα γύρω από τον οποίο περιστρέφονται οι συναισθηματικές σχέσεις (οι σχέσεις καρδιάς), τους γονείς, τα παιδιά/γόνους, τους συγγενείς, το οικογενειακό περιβάλλον και τους φίλους.

Στους νέους επισκέπτες του διαδικτυακού χώρου πρέπει να συστήσω τα «Σχόλια στα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων», στα οποία ο Ιεροκλής, Νεοπλατωνικός φιλόσοφος σύγχρονος του Πρόκλου, αναλύει τους 72 στίχους των Χρυσών Επών.

Στους στίχους 4 - 8 των Χρυσών Επών των Πυθαγορείων (1) μάς παραδίδεται ο ορθός τρόπος της επικοινωνίας με τους δικούς μας ανθρώπους.

Η εστίασις γίνεται στον έλεγχο των συναισθημάτων μας. Αυτός δεν πρέπει να υπερβαίνει το μέτρον και την αναλογία για να μην καταστραφή η εσωτερική αρμονία των αμοιβαίων συγχορδιών στις σχέσεις μας με τους δικούς μας ανθρώπους.

Άλλως μόνιμες παραφωνίες είναι οι διαμάχες στην καθημερινή μας επικοινωνία με τους αγαπημένους μας. Ο εκνευρισμός, η ταραχή, ο θυμός, οι έριδες έχουν την ρίζα των στην υπερβολή των συναισθηματικών μας προσδοκιών και προσκολλήσεων.

Οι συναισθηματικές σχέσεις πρέπει να οριοθετούνται. Τα όριά των είναι το μέτρο και η αναλογία της ποιότητας και του χρόνου που τους αφιερώνουμε.

«...Πραέσι δ' εΐκε λόγοις, έργοισι τ' επωφελίμοισι...».

(... Υπάκουε στους μετρημένους λόγους και στις έντιμες και ωφέλιμες πράξεις του <γονέος, συγγενούς, φίλου>). («Σχόλια εις τα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων», στ. 6).

Με την προϋπόθεσι ότι ο στίχος αυτός ανταποκρίνεται στην αμοιβαιότητα των σχέσεων, τότε είναι ένας πραγματικός θησαυρός. Διότι το ανεξέλεγκτο συναισθηματικό απόλυτο της αγάπης, οικογενειακής και φιλικής, οδηγεί τις ανεκπλήρωτες προσδοκίες στις υπερβολές και τις ελλείψεις των απογοητεύσεων. Αυτές μετατρέπουν τον οικογενειακό και φιλικό βίο σε αβίωτο πεδίο μαχών. Εντάσεις και παραφωνίες καταστρέφουν τους α ρ μ ο ύ ς της συναισθηματικής α ρ μ ο ν ί α ς.

Το «Μη καρδίαν εσθίειν» δεν ορίζει τις κοινωνικές και επαγγελματικές μας σχέσεις.

β. Κατά τον μυστηριακό τρόπο:

Τώρα πρέπει να επανατυπώσουμε στους λογισμούς μας τον ιερό Ορφικό Ύμνο της θεάς Εστίας, ώστε να ενεργοποιήσουμε την θέασι του ψυχικού πυρός στο νέο μας επίπεδο, προοδεύοντας στην σύνθεσι του παραδοσιακού και μυστηριακού τρόπου του «Μη καρδίαν εσθίειν». Ο Ορφικός Ύμνος της Εστίας, το «αφ' Εστίας άρχεσθαι», θα βρίσκεται πάντοτε στην αρχή των συλλογισμών μας.

(84) LXXXIV. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, αρώματα.

Ιστίη ευδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια,
η μέσον οίκον έχεις πυρός αενάοιο μεγίστου,
τούσδε συ εν τελεταίς οσίους μύστας αναδείξαις,
θείς' αιιθαλέας, πολυόλβους, εύφρονας, αγνούς.
οίκε θεών μακάρων, θνητών στήριγμα κραταιόν.
αϊδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ιερά δέξαι προθύμως,
όλβον επιπνεύουσα και ηπιόχειρ' υγίειαν.

(84) LXXXIV. Εστίας θυμίαμα, αρώματα

Ω Εστία βασίλισσα, θυγατέρα του ισχυρού Κρόνου,
συ η οποία κατέχεις το μέσον της κατοικίας του αιωνίου μεγίστου
πυρός,
είθε συ αυτούς εδώ τους ιερούς μύστας να τους αναδείξης κατά τας
τελετάς,
και να τους κάμης να είναι πάντοτε θαλεροί, πολυευτυχισμένοι,
ευφρόσυνοι, αγνοί.
συ είσαι η κατοικία των μακαρίων θεών, το ισχυρόν στήριγμα των
ανθρώπων.
συ η αιωνία, η πολύμορφη, η περιπόθητη, η όμοια με χλόην,
που σκορπίζεις μειδιάματα, η μακαρία, δέξου με προθυμίαν αυτές
τις θυσίες
και φύσηξέ μας ευτυχίαν και την υγείαν, που καταπραΰνει τον
άνθρωπον.

*(«Τα Ορφικά», απόδ. Σπ. Μαγγίνα,
εκδ. Εγκυκλοπαιδείας του ΗΛΙΟΥ).*

α +β = γ. Η σύνθεσις

Τροφός και τροφή, ο παραδοσιακός τρόπος και στάσις και κίνησις, ο
μυστηριακός είναι η ζητουμένη συναρμογή του 12^{ου} Ακούσματος.

Στον πρώτο στίχο του Ύμνου της, η θεά Ε σ τ ί α / Ι σ τ ί η π ρ ο -
ί σ τ α τ α ι, ί σ τ - α τ α ι π ρ ο της νοημοσύνης μας και υπαγορεύει
την εσωτερική μας σ τ ά σ ι. Κατ' αναλογία, κάθετος και σταθερή,
ί σ τ α τ α ι η ψυχή στο κέντρο του πυρός, όμοια με την μεγάλη θεά
την Ι σ τ ί η, κόρη του αγκυλομήτη θεού Κ ρ ό ν ο υ.

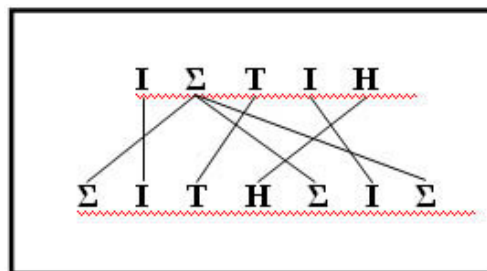
Συγχρόνως λαμβάνουμε υπ' όψιν τον «ευδυνάτοιον» γεννήτορα Κρόνο. Άραγε έχουμε επίγνωσι των απαιτήσεων του χρόνου/Κρόνου και υπακούουμε, αναμένοντας την ολοκλήρωσι των κύκλων του, προτού χαώδεις και παρορμητικοί στην συμ - περι - φορά μας, σπεύσουμε να ικανοποιήσουμε τις συναισθηματικές μας επιδιώξεις; Τις συμ - πάθειες και τις αντι - πάθειες, τις αγάπες και τα μίση, τις προ - τιμήσεις και τις απο - τιμήσεις μας;

Ή πάλι καθυστερούμε να διακόψουμε σχέσεις που μας ευχαριστούν, ενώ γνωρίζουμε την φθοροποιό επίδρασί των στην ζωή μας;

Εάν καλά αποτυπώσουμε το «Μη καρδίαν εσθίειν», ο Κρόνος/χρόνος, πατέρας και η Εστία, το πρώτο βασιλικό τέκνο, ί σ τ α ν τ α ι μυστικοί σύμβουλοι των στάσεων και των κινήσεων του βίου μας (2), δηλαδή της σ τ ά σ ε ω ς της Ι σ τ ί η ς και της κινήσεως, (παρελθόντος, παρόντος, μέλλοντος) του Κρόνου/χρόνου.

Άραγε συλλαμβάνουμε την καθαρότητα του νου, του κ ο ρ ό ν ο υ Κ ρ ό ν ο υ (3), ο οποίος αποκαθαίρει την διάνοιά μας από την παρορμητικότητα/κίνησι ή την αδράνεια/στάσι, αναλόγως των περι - στάσεων;

Εάν αντιληφθούμε το «επίκαιρον» του χρόνου (4), ο εαυτός μας προστατεύεται από τον κύκλο του πυρός της Ε σ τ ί α ς / ο υ σ ί α ς μας και ζυμώνεται με τις αντιξοότητες του βίου, τις οποίες μαθαίνει να υπερβαίνει. Η ζ ύ μ ω σ ι ς αναφέρεται στην τ ρ ο φ ή που μας παρέχει η θεά με το όνομά της, τον σ ί τ ο ν / Ι σ τ ί η.

Με το προσωπικό μας πυρ (τον Ελληνικό Διαλογισμό) (5), η ψυχή αποκαθαίρεται από τα «παράκαιρα» μιάσματα του εντός - εκτός περιβάλλοντός μας.

Έχουμε την δυνατότητα να γίνουμε τ ρ ο φ ό ς και τ ρ ο φ ή, όμοιοι με τον σ ί τ ο ν / τ ρ ο φ ή της θεάς Ι σ τ ί η ς / τ ρ ο φ ο ύ, που μετουσιώνεται δια του πυρός σε ά ρ τ ο.

Άρτος μας είναι η καθημερινή θήρα/κυνήγι/άγρα (6) της αρετής, ο καθημερινός μας άρτος + Ε (αρετή), όταν σ' αυτόν προσθέτουμε το Ε το εν Δελφοίς, δηλαδή το Απολλώνιο «γνώθι σαυτόν», το προ - ζύμι του βίου μας, την μύη (σι) ζ (ωής).

Μύησις ζωής, η ζύμωσις είναι η ζ + υμ + ώσις, η ώθησις προς την μύησι, που παρέχει η καθημερινή τροφή του επι - ουσίου άρτου δια της ασκήσεως της αρετής.

Ο συγκερασμός της καθημερινότητας του βίου, (δηλαδή του μέτρου και της αναλογίας/μέσου και άκρων λόγων) (7), με την εσωτερική εστίασι δημιουργεί την καθαρότητα των συναισθημάτων. Στο «μέσον του κεντρικού πυρός» ενοποιούνται οι δυνάμεις μας και πραγματοποιείται η εσωτερική αρμονία, δια των ζ + υμ + ώσεων. Η ατομική μύησις επέρχεται εξ αιτίας των ώσεων/ωθήσεων της ζωής και όχι με την απονομή συμβόλων ή/και διπλωμάτων εσωτερικών διδασκαλιών.

Είναι μεγάλη η δύναμις της ψυχής, που έχει εγκαταστήσει τον έρωτα των ερωτήσεων και της διαλεκτικής πρώτα στον εαυτόν της και μετά στις ψυχές του περιβάλλοντός της, ελεύθερα, τρυφερά, με το ενδιαφέρον της αποστασιοποιημένης φροντίδος.

Στόχος των ερωτήσεων από την ψυχή που δεν κατατρώγει πλέον την καρδιά της, την ουσία της, τον συναισθηματικό της κόσμο, είναι η ανάπτυξις της προσωπικότητας/ατομικότητας του «άλλου», παιδιού, γονέος, συγγενούς, φίλου.

Ερωτούμε με έρωτα, πριν προχωρήσουμε σε υποδείξεις, κρίσεις, επικρίσεις. Διότι με τον ορθό τρόπο υποβολής της ερωτήσεως, διαχέομε με την σειρά μας την αρμονία, σαν έρωτος πύρινο φως, προερχόμενο από την «εστία» μας. Η ουσία μας έμαθε να σέβεται τα όρια της προσωπικότητας γονέων, παιδιών, συγγενών και φίλων, ώστε να μεταδίδει και σ' αυτούς, χωρίς να τούς κατακαίει, το «Μη καρδίαν εσθίειν».

Οφείλουμε να σεβώμεθα την φωνή «του άλλου».

Ο «άλλος» αυτοθεραπεύεται, όταν ακ - ούει (άκος = θεραπεία και ούαζ = αυτί) τον αντίλαλλο της φωνής του να παραλαμβάνεται από τα ότα του αγαπημένου προσώπου. Αντιλαμβάνεται τότε τι πρέπει να

πράξει, όταν «βλέπει» την θετική ή αρνητική ανταπόκρισι των λόγων του στο βλέμμα του αγαπημένου του συμβούλου που του έθεσε την ε ρ ώ τ η σ ι με ορμητήριο τον έ ρ ω τ α (8).

Ας μην προτρέχουμε, ας α κ ο ύ μ ε. Ο λόγος θεραπεύει, όταν συνδέει τούς αρμούς του έ ρ ω τ ο ς και της α ρ μ ο ν ί α ς με το μέτρο και την αρετή.

Ας μην λησμονούμε ότι Έ ρ ω ς και Α ρ μ ο ν ί α είναι τα θεία τέκνα της Αφροδίτης και του Άρεως.

Η μελωδία της ψυχής είναι η ένθρονος αρετή. Η μελωδία ανυψώνεται, θέλγει, έλκει και επιστρέφει με γνώσι στο «Μη καρδίαν εσθίειν». Βάσεις της είναι ο ρυθμός, το μέτρον και η αρμονία.

Δεν είναι όμως πλήρες το 12^ο Άκουσμα, εάν δεν συνοδεύεται από το 13^ο «Εγκέφαλον μη έσθιε», που θα αναλύσουμε στο επόμενο μήνυμα.

Πριν κλείσουμε την συνομιλία μας, ε σ τ ι α σ θ ε ί τ ε στην σοφία του Ελληνικού Λόγου, ο οποίος με τα ονόματα των δύο θεών, Κρόνου και Εστίας, πατρός και θυγατέρας, μας παρέδωσε τα μυστικά κλειδιά της εισόδου μας στον παραδοσιακό και στον μυστηριακό τρόπο της συνθέσεως ενός τόσο σπουδαίου ακούσματος.

Συγχρόνως δε παρόντα και τα εναύσματα της Πλατωνικής φιλοσοφίας.

Ενεργοποιήστε την σύνθεσι του 12^{ου} Πυθαγορείου Ακούσματος και στείλτε μου τα μηνύματά σας, για να προοδεύσουμε στους λογισμούς του εγκεφάλου μας....

Μεταξύ μηνυμάτων, θα έχετε κάθε φορά τον χρόνο/Κρόνο δέκα πέντε ημερών για να εστιασθείτε, να διαλογισθείτε, να προετοιμάσετε και να θέσετε σε πράξι το Άκουσμα.

Μέχρι τότε έρρωσθε και ευδαιμονείτε.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

- (1) Ιεροκλέους «Σχόλια εις τα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων»
- (2) Πλάτωνος «Σοφιστής». Οι πέντε αρχές: το ον, η κίνησις και η στάσις, το ταυτόν και το θάτερον.
- (3) Πλάτωνος «Κρατύλος» 386 b

- (4) Πλάτωνος «Πολιτικός» 284 E
- (5) ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ, Ελληνικός Διαλογισμός, 1^{ος} και 2^{ος} τόμος.
- (6) Πλάτωνος «Σοφιστής» 220 A - 236 E, προς άγραν της διχοτομικής διαιρέσεως και 261 A – C.
- (7) Πλάτωνος «Πολιτικός» 283 C - 284 C
- (8) Πλάτωνος «Αλκιβιάδης» 133 A - 133 C. Το παράδειγμα Σωκράτους - Αλκιβιάδου δεν αναφέρεται στα ότα, αλλά στην όρασι, της οποίας όμως η βάσις βρίσκεται στο άκ ο υ σ - μα των λόγων.

Αλτάνη

Π. Φ., 15.10.2009